

Poruka za Uskrs 2023. godine

Kršćanska pobožnost uvijek se očituje u dobroti prema bližnjima

Vrijeme neposredno prije svetkovine Uskrsa, kroz koje se vjernici pripremaju za taj blagdan, poznato je pod imenom korizma. Ovaj naziv je izvedenica od latinske riječi *quadragesima*, što bi se moglo prevesti kao četrdesetnica. Nazvano je to razdoblje tako zato što se u katoličkom kalendaru ono sastoji točno od 40 pokorničkih dana koji podsjećaju na isto toliko dana Isusova posta u pustinji. Uvijek započinje u srijedu, koja je prozvana pepelnica, jer se katolici toga dana u znak početka pokore simbolički po glavi posipaju pepelom, i traje do neposredno prije Euharistijskoga slavlja na Veliki Četvrtak kada započinje Uskrsno trodnevlje, u kojemu su dva dana također pokornička: Veliki Petak, dan Isusove smrti, i Velika Subota, dan tišine koji podsjeća na Isusovo tijelo u grobu.

Tijekom korizme katolici se pripremaju za slavljenje Uskrsa slušanjem Riječi Božje te osobnom i zajedničkom molitvom radi svoje duhovne izgradnje, postom i drugim oblicima odricanja radi samoodgoja te dobrim djelima koja se često naziva i djelima milosrđa radi pomaganja potrebitima. Sve to vjernici čine radi osobnoga preobraženja, to jest radi obraćenja od lošega i rasta u dobromu.

Slušanjem i razmatranjem Riječi Božje vjernici kroz korizmu nastoje upoznati volju Božju da bi je mogli slijediti u svom životu. Pozvani su slušati i prepoznati što im Isus poručuje upravo onako kako su Isusovi učenici na brdu Taboru bili pozvani na posluš Bogu nebeskim glasom: „Slušajte ga!“ (Mt 17,5). U tom smislu korizma je vrijeme milosti u mjeri u kojoj se postavljamo u stav slušanja Boga koji nam govori. Taj govor odjekuje i događa se posebice u Riječi Božjoj koju nam Crkva nudi u liturgiji ili, ako ne možemo uvijek sudjelovati na Misi, također u osobnom čitanju i razmatranju odlomaka iz Svetoga Pisma. I osim po Pismima, Gospodin nam redovito govori u braći i sestrama, posebice u licima i životima onih koji trebaju pomoć.

Korizma nije svrha same sebi. Ona je upućena prema Uskrsu i u njemu nalazi svoje osmišljenje i svrhu. Ona čovjeka priprema i pomaže mu da može s povjerenjem i nadom zahvaljivati za primljena dobra, prolaziti kroz kušnje, živjeti svoju patnju i križ, izazove i blagoslove, strahove i nedoumice, suočiti se sa stvarnošću i tražiti rješenja za svakodnevne poteškoće i protivštine. Korizma je vrijeme kršćanskoga nastojanja da se ustane, priđe i bude što bliže Isusu Kristu i samim time ona je vrijeme izlaska u bolje, svetije i ljepše. Zato Isus, kao one svoje učenike nekada na Taboru, također danas sve ljude poziva: „Ustanite, ne bojte se!“ (Mt 17,8). (usp. Papa Franjo, *Poruka za korizmu 2023.*, 17. veljače 2023.)

Gospodin nam, dakle, redovito govori osobito u braći i sestrama, posebice u licima i životima onih koji trebaju pomoć. Po Isusovu nauku, nije dopušteno pitanje: tko je moj bližnji, jer svi su ljudi međusobno braća i sestre. Zato je jedino opravdano pitanje: kako ja mogu biti blizu drugima, na koji način ja mogu pomoći te tako sebe učiniti bližnjim? Važno je na to podsjećati. I sretna je okolnost što u ovim danima istovremeno poste i katolici, i pravoslavci i muslimani kojima želimo da budu složni i u vršenju dobrih djela.

U vrijeme porasta broja ljudi u potrebi, potrebno je i korisno ponoviti da je Bog stvorio zemaljska dobra da budu u službi svih ljudi i da ta dobra postoje kako bi svaki čovjek mogao živjeti na dostojan način. To je njihova opća svrha. I kad se dogodi da neki nemaju što je potrebno, poznat je nauk Crkve da je to često također zato jer su drugi prisvojili što pripada siromasima. Taj nauk

je na vrlo lijep i svetački način još u davna vremena sažeo sveti Ivan Zlatousti u riječima: „Ne dati siromasima dio svojih dobara je krasti siromasima, jest lišavati ih samoga njihova života. I što posjedujemo nije naše, nego njihovo.“ A slično je pisao i sveti Grgur Veliki: „Kad bilo što dijelimo potrebitima, ne darujemo svoje stvari nego njima vraćamo ono što njima pripada.“

Dobra djela i milosrđe prema ljudima u potrebi, uz molitvu te post i pokoru, jedan su od tri neizostavna elementa kršćanske pobožnosti i ponašanja, posebice u vrijeme pripreve na svetkovinu Uskrsa. Dapače, ona su plod molitve i pokore. Ustvari, prema kršćanskom nauku, upravo po tim trim stvarima kršćanska vjera postaje vidljiva i postoji, pobožnost se održava i očituje, a krepost jača i traje. To troje su ustvari jedno i uzajamni su izvor duhovnoga života.

Onomu koji moli i od Boga nešto traži i očekuje Božji blagoslov i dar, sveti Petar Krizolog preporučuje: „Neka počuje gladnoga, ako hoće da i Bog čuje za čim on gladuje. Neka bude milosrdan ako se nada milosrđu. Tko iziskuje dobrotu, neka je i vrši; tko hoće da mu daju, neka i sam daje. Nepošten je onaj tražitelj koji za se traži što drugome niječe.“

Zdrava osobna pobožnost kršćanskoga vjernika uvijek se očituje također u dobroti prema bližnjima te tako uvijek ima i socijalnu oznaku. Dapače, kad se radi o korizmenim duhovnim vježbama, izričita je želja Crkve da tu pokorničku praksu valja njegovati prema mogućnostima našega doba i raznih krajeva, kao i prema prilikama vjernika te se očekuje da pokora korizmenoga vremena „ne bude samo unutrašnja i pojedinačna nego također vanjska i društvena“ (Konstitucija o liturgiji, br. 110). Zato prema ljudima u potrebi uvijek treba biti velikodušan i ne pustiti ih da dugo čekaju na našu blizinu i dar (usp. Sirah 29,8).

Svim svećenicima, redovnicima, redovnicama i ostalim Kristovim vjernicima u Vrhbosanskoj nadbiskupiji i Vojnom ordinarijatu želim sretan i blagoslovljen Uskrs.

Sarajevo, pred svetkovinu Uskrsa 2023. godine

Tomo Vukšić, nadbiskup metropolita vrhbosanski
i apostolski upravitelj Vojnog ordinarijata